

[Nathalie Lind.]

ved tredje behandling af finansloven rejste dette spørgsmål over for undervisningsministeren og spurgte, hvad regeringen ville gøre for at markere sin afstandtagen fra UNESCO i de senere år. Men jeg rejste også et tillægsspørgsmål – og ministeren er jo bekendt med det, når Folketingets forhandlinger citeres – nemlig det tillægsspørgsmål, om regeringen overvejede at foretage en symbolsk nedsættelse af medlemsbidraget, hvis det ikke gik, som vi ønsker, på linje med, hvad f. eks. Schweiz og Frankrig har gjort.

Jeg er klar over her, at min kollega fru Kirsten Sparre Andersen kommer nærmere ind på denne side af sagen. Jeg er også klar over, at undervisningsministerens svar til mig den 20. marts 1975 lød på, at man var enig i regeringen Poul Hartlings udtalelse fra december 1974, og at man fortsat ville arbejde for, at den indsats, der gøres fra UNESCOs side, kan blive til gavn for alle medlemslande.

Men ministeren svarede på mit tillægsspørgsmål, som jeg refererede før, at »jeg vil godt bekræfte, at regeringen fortsat vil være indstillet på at gøre alt, hvad den kan for at få rettet forholdene om Israel i UNESCO op på en anden måde end ved tilbageholdelse af vedtaget medlemsbidrag.« (Folketingstidende 1974–75, 2. samling sp. 2423).

Svaret bliver måske givet til fru Kirsten Sparre Andersen og ikke til mig, men jeg vil gerne understrege det, som en række intellektuelle har udtalt i anledning af en konference, der har været afholdt i Paris den 2. oktober, at man ønsker at henlede den internationale opinions opmærksomhed på den kampagne, der finder sted for at underminere Israels rolle, at mødet i Nairobi vil være et vendepunkt i UNESCOs historie, og at det vil være afgørende for, om USA vil betale 50 mill. dollars bidrag, som de skylder, svarende til 25 pct. af UNESCOs totale budget, eller om USA helt vil bryde med verdensorganisationen. Derfor tror jeg, det er af stor betydning, at de lande, der støtter Israel, også udtaler ret konkret, at hvad der end måtte ske, kan intet fortsætte uændret, hvis Israel fortsat er udelukket.

Ministeren for kulturelle anliggender (Niels Matthiasen):

Som fru Nathalie Lind sagde, kommer der et spørgsmål senere, men jeg vil gerne klargøre, at der ikke kan være nogen tvivl om regeringens

holdning: det er regeringens klare og bestemte opfattelse, at Israel må nyde nøjagtigt de samme rettigheder som fuldt medlem som alle andre nationer af FN og deres særorganisationer.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af Bertel Haarder (V) til undervisningsministeren:

»Hvad agter ministeren at foretage sig i anledning af, at det har vist sig muligt gennem sammenlægning af skoledistrikter at berøve beboerne omkring en skole den beskyttelse mod nedlæggelse, der var hensigten med folkeskolelovens § 22, stk. 5?«

(Spm. nr. 28).

Skriftlig begrundelse.

Fire måneder efter, at Kundby skoledistrikt i Svinninge kommune var blevet sammenlagt med nabolokaldet, blev det i kommunalbestyrelsen foreslået og senere vedtaget, at Kundby skole skulle nedlægges, hvorefter beboerafstemningen ifølge lovens § 22, stk. 5, måtte afholdes for hele det nye skoledistrikt under ét med det selvfølgelig resultat, at nedlæggelsen ikke kunne forhindres, skønt der i det oprindelige Kundby skoledistrikt var kæmpeflertal for en bevarelse.

I den anledning har folketingets ombudsmand over for folketingets retsudvalg beklaget, at det på denne måde er muligt, »at den omtalte afstemningsordning kan gøres mere eller mindre illusorisk ved, at der foretages en distriktudvidelse umiddelbart før en nedlæggelse af en skole; herved kan grundlaget for den folkeafstemning, som beboerne kan kræve, ændres, således at beboerne i det oprindelige skoledistrikt naturligt må opfatte det skete således, at de helt eller delvis er blevet berøvet deres ellers lovbestemte mulighed for ved et afstemningskrav at forhindre skolens nedlæggelse.«

Ministeren bør på denne baggrund indskærpe lovens hensigt over for de kommunale myndigheder, således at ingen berøves de rettigheder, loven har tiltænkt dem.

Da Kundby skole har 20–25 elever pr. årgang og naboskolen har ca. 15 elever pr. årgang, er der overhovedet ingen økonomiske eller pædagogiske problemer forbundet med at bevare begge skoler fuldt ud, efter at der nu er blevet langt større variationsmuligheder,